

En summarisk summering av vad som hände

En av poliserna i Utredningen om mordet på Olof Palme sa till mig över telefon i februari 2018 att han läst allt det jag sänt den nu nedlagda utredningen av säkerhetspolitiska analyser och hur jag beskrev 1980-talet, inklusive alla fotnoter med referenser som fanns i materialet. Sammantaget över 100 sidor och 10 gånger fler fotnoter. Jag blev glatt överraskad över att utredarna lagt så mycket arbete på det jag sänt dem. Det var tacksamhet och glädje jag kände då de sa att de ville jag skulle komma och tala på ett internt seminarium de hade i maj samma år. Jag deltog på seminariet och höll ett anförande där. När utredningen lagdes ned i juni 2020 med hänvisning till att den misstänkte, Stig Engström, var avliden, blev jag mycket förvånad. Min bild var att det var uppenbart för utredarna efter deras genomläsning, åtminstone vad gäller den person som kontaktade mig, att ubåtskränkningarna var amerikanska och att Olof Palme ställt till problem för Bofors vapenleveranser till Iran. Det senare har kopplingar till irancontra operationen, smuggelvägar och tillvägagångssätt var delvis desamma. Jag fick intryck av att det här hade med mordet på Olof Palme att göra.

Oavsett om jag förstått utredarna rätt eller inte kan det vara intressant att se hur amerikanerna agerade i den italienska inrikespolitiken på 1970-talet, med stöd av Italienska "amerikaner" för det ser likadant ut som det som utspelade sig i Sverige på 1980-talet, med en mördad statsminister och med psykologiska operationer. Den amerikanska italienska extremistvåldskampanjen "Strategy of Tension" i syfte att lura det italienska folket, media och politiker att tro det var terror utförd av vänsterextremister understödda av Sovjet och mordet på Aldo Moro på 1970-talet kan jämföras med de amerikanska miniubåtarna i svenska vatten på 1980-talet som påstods vara sovjetiska och mordet på Olof Palme.

För att vara patriot i Italien på 1970-talet var man tvungen vara amerikan. En som stod upp för italiensk självständighet, som den Kristdemokratiske premiärministern Aldo Moro beskrevs som landsförrädare av de som satte likhetstecknen mellan amerikanska och italienska intressen.

För de svenskar som ville underordna sig amerikanska intressen gällde detsamma. Den socialdemokratiske utrikesministern Sten Andersson sa med sitt sinne för svart humor att delar av Säpo gjorde uppror mot den egna regeringen på 1970-talet och att det inte var bättre på 1980-talet. Olof Palme fick en fråga från media efter att marinofficerare skrev under en debattartikel där de ifrågasatte statsminister Palmes avsikter; kunde officerarna lita på Palme? Han konstaterade kort att det väl är mer väsentligt om statsministern kan lita på landets officerare.

Amerikanska underrättelsetjänster infiltrerade såväl italienska som svenska Stay Behind. Italienska Stay Behind inte bara infiltrerade vänstergrupper som de röda brigaderna, de

initierade och genomförde våldsaktioner också, som de i Milano och Bologna där upp emot 100 vanliga italienare mördades och de mördade Aldo Moro. Röda Brigadernas ledning var utslagen 1974 och den nya ledningen var infiltrerad av italienska Stay Behind.

Olof Palme skällde ut Sven Andersson efter noter då hans ubåtskommission pekade ut Sovjetunionen 1983. Det har Thage G. Peterson beskrivit i sin bok om Palme. Peterson var med på mötet. 1984 undrade Palme om Sven Andersson lurade honom. Han sa till sig själv då han bläddrade i Hasselbohms bok om ubåtshotet, "Lurade Sven mig? Lurade Sven mig? Det berättade DN:s ledarskribent Olle Alsén för Anders Hasselbohm. Alsén som var vän med Palme sedan de gemensamma juridikstudierna på Stockholms universitet hade gett Palme boken och var med i arbetsrummet då Palme tänkte högt för sig själv.

Ingvar Carlsson säger till Palmeutredarna att ubåtskränkningarna skulle diskuteras med Gorbatchev i april 1986. Frågan fanns med på den dagordning som MI 6 agenten MacFalkirk tog från statsrådsberedningen. Palme visste alternativt anade att miniubåtarna inte var sovjetiska utan kom från väst. Det hade varit västliga ubåtskränkningar Palme talat med Gorbatchev om.

Om det hade avslöjats att ubåtskränkningarna utfördes av amerikaner och briter och att de medvetet försökte få sovjet att se ut som det land som utförde det hela och att syftet var att lura svenska folket, media, regering hade det fått oöverskådliga negativa konsekvenser för US/UK liksom för de svenska "patrioter" som var amerikaner. Det hade inte längre varit möjligt för Säpos operative chef under 1970-talet Olof Frånstedt och andra med honom att tala om Olof Palme som en landsförrädare. En information som Frånstedt säger sig ha fått från chefen för kontraspionaget inom CIA, James Angleton, som sparkades från sin post av den dåvarande chefen för CIA. CIA kunde inte lita på Angleton men det kunde Säpos operative chef. Det Sten Andersson beskrev som att delar av Säpo gjorde uppror mot den egna regeringen baserades i inte så liten del på politisk naivitet.

Efter bombattentatet mot Piazza Fontana i Milano den 12 december 1969 (18 döda och 85 skadade) och det samtidiga bombattentatet i Rom greps ett antal anarkister. Liksom sjunkbombningen i svenska skärgårdar hade en traumatisk roll för Sverige (och Europa) hade de återkommande bombattentaten på offentliga platser en traumatisk roll för Italien (och Europa). Massmedia visade sin avsky och fylldes av information om misstänkta anarkister och vänsterextremister. En anarkist, Pietro Valpreda, fängslades och beskrevs som «Piazza Fontana-monstret». Det visade sig i senare rättegångar att det var helt andra krafter som stod bakom denna bombkampanj.

Flertalet bombattentat hade utförts av den fascistiska gruppen Ordine Nuovo (ON). Det ovan nämnda attentatet i Rom var utfört av en parallell grupp: Avanguardia Nazionale (AN). Centrala personer i denna miljö, som Mario Merlino, hade från 1968 låtit håret växa för att anpassa frisyren till hårmodet i den vänsterradikala miljön. I ett senare avhemligt dokument hävdar den militära underrättelsetjänsten SID (senare SISMI), fem dagar efter angreppet, att Merlino hade utfört bombattentatet i Rom på order av AN-ledaren och «Aginter Press-korrespondenten» Stefano delle Chiaie.

Huvudarkitekten sades vara den franske fascisterna Yves Guillou alias Yves Guérin-Sérac från Aginter Press. Aginter Press hade bl.a. en avdelning för likvidationer, som kan vara samma europeiska «pool of assassins», som CIA:s tidigare chef för specialoperationer, William Harvey, beskrev inför den amerikanska senaten 1976. USA:s likvidering av främmande länders politiker var ämnet för den amerikanska kongressens "Select Committee on Assassinations" från 1976 som bl.a. tog upp CIA:s många försök att ta livet av Fidel Castro och mordet på Salvador Allendes ÖB René Schneider.

Den hade upprättats på order av CIA-chefen Allan Dulles. Harvey hade varit CIA:s stationschef i Rom i mitten 1960-talet och hade redan 1964 bett chefen för de italienska Stay Behinds om att låta dess styrkor placera ut bomber i kristdemokratiska partikontor för att implicera vänstern. När fascismen i Portugal störtades 1974 blev flera dokument från Aginter Press konfiskerade.

Fragment av materialet finns publicerat i en 600-siders doktorsavhandling av Jeffrey McKenzie Bale (University of California 1994), som behandlar bombkampanjen och kupp försöken i Italien 1968–74. Analyser av denna terrorism finns även i en Princeton University-studie av Franco Ferraresi (1996) och i en doktorsavhandling av Daniele Ganser vid Basel University 2001 (Ganser 2005). Ytterligare en studie av dessa bombattentat eller «Spänningens strategi» presenterades av Anna Cento Bull (2007). Därutöver finns material från t.ex. domaren i Piazza Fontana-fallet: Guido Salvini (1998). Dokumenten från Aginter Press visade att dess agenter hade till uppgift att skapa falska «vänstergrupper», infiltrera vänstergrupper och lägga ut bomber i deras namn samt avrätta moderata politiska ledare. Detta skulle sammantaget skapa kaos och leda till folkliga krav på ordning och militärt ingripande. Denna «Spänningens strategi» finns presenterad i följande Aginter Press-dokument från november 1968:

[We] will create a situation of great political tension ... In our opinion the first action that we should undertake is the destruction of institutions of the state under the cover of Communist and Maoist actions: we already have elements infiltrated in all these groups ... This will create a feeling of hostility towards those that threaten the peace ... and persuade the Army, the judiciary, the church and the world of industry to act against subversion ... The introduction of provocateur elements into the circles of the revolutionary left is merely a reflection of the wish to push this unstable situation to a breaking point and create a climate of chaos ... Maoist circles characterized by their own impatience and zeal are especially] suitable for infiltration

Enligt Ganser var Aginter Press finansierat dels av CIA, dels av det portugisiska PIDE. När senator Manca i de italienska senatsförhören frågade domaren Salvini om Aginter Press styrdes av CIA bad Salvini, på grund av frågans känslighet, om en hemlig session. ON-aktivisten och CIA-agenten Carlo Digilio redogjorde under rättegången 2001 i detalj för vad som hade skett i samband med bombattentatet i Milano 1969. Han hade tränat ON i användningen av vapen och bomber, och han berättade att den amerikanske underrättelseofficern och kommandören David Carret (från NATO-basen i Verona) var involverad i bombkampanjen i samarbete med ON. Ledaren för ON, Pino Rauti, samarbetade nära med CIA, hävdade Digilio. Dåvarande chefen för det militära kontraspionaget och senare chefen för SISMI, general Gianadelio Maletti, hävdade under rättegången att amerikanerna hade gått från att infiltrera och övervaka extrema grupper «till

att initiera våldsaktioner». Amerikanerna sökte, enligt Maletti, förmå dessa grupper att använda bombattentat för att tvinga fram italienska undantagsåtgärder och en total politisk lojalitet till USA. General Maletti bekräftade att det var amerikanerna som försedde ON med sprängämnen från ett lager i Västtyskland. «Amerikanerna skulle göra allt för att förhindra att Italien gick åt vänster», och ytterst gick operationerna tillbaka på president Richard Nixons «oortodoxa initiativ», sa Maletti.

Att använda "perception management" för att påverka folks förståelse av verkligheten var inget nytt för CIA. Redan under andra världskriget hade metoder för deception använts och i ett dokument från 1962 och generalen Lemnitzer, senare chef för Nato och under hans tid i joint chiefs of staff förslogs att den amerikanska allmänheten skulle luras tro att kubanska agenter kapade flygplan och mördade passagerare och besättning. Även många andra deception-aktiviteter föreslogs. Genomgående skulle amerikanska liv offras genom amerikanska dolda operationer för att få allmänheten tro att Kuba låg bakom det hela. Lemnitzer ansvarade för dokumentet men det skrevs av andra än Lemnitzer själv och på begäran av senare generalmajor Edward Landsdale, samma person som hade rekryterat CIA:s William Harvey för sina Kubaoperationer. President John F. Kennedy lyckades stoppa The Joint Chiefs' bombkampanj i USA, men Harveys italienska bombkampanj, europeiska «pool of assassins» och den europeiska terrorismen med Aginter Press och «Spänningen strategi», som initierades ett par år senare, var en fortsättning av samma tänkande. De ursprungliga dokumenten formulerades av Aginter Press och av dess «korrespondent», AN-aktivisten och SID-agenten Guido Giannettini, som också spelade en viktig roll i samband med Piazza Fontana-bombningen 1969. Samma tänkande kan senare ses i andra operationer som 1980-talets terror i Belgien och i ubåtskränkningarna av de svenska vattnen under ungefär samma tid.

Några av de mest centrala italienska aktörerna – chefer för SISMI, CIA-agenter och terrorister som placerat ut bomber – hävdar att bombattentaten utfördes i samarbete med en amerikansk maktelit. Det finns också amerikanska dokument som bekräftar att denna maktelit förordade en terrorkampanj med bombattentat, där skulden skulle läggas på motparten. När det gäller den italienska terrorismen har väsentlig information kommit fram i samband med olika rättegångar och ett betydande arbete har utförts av italienska åklagare och domare, som Felice Casson och Guido Salvini, men det är först i de rättegångar som följde 30 år efter attentaten som avgörande information har kunnat presenteras. Flera centrala dokument har kunnat offentliggöras tack vare tillfälligheter; t.ex. fascismens fall i Portugal 1974 som gjorde det möjligt att komma över dokument som den portugisiska juntans folk av tidsbrist tvingades lämna efter sig. En längre diskussion om detta dokument finns i James Bamfords *Body of Secrets*. Det var långt ifrån självklart att Lemnitzer-dokumentet från 1962 skulle komma att avhемligas 40 år senare.

Självklart bör frågan ställas vad vi hittills inte fått veta om genomförd deception mot bakgrund av hur tillfälligheter har spelat roll för att "Strategy of tension" politiken kommit att avslöjas i viss utsträckning och att användningen av perception management i det kubanska sammanhanget planlades men stoppades.

Dessa terrorangrepp handlade liksom ubåtsoperationerna i de svenska vattnen genomgående om «false flag-operations», som fick oss att tro att operationerna var utförda av motparten. Bombattentaten i Italien men också liknande i Grekland och Turkiet var

utförda för att skapa kaos och legitimera ett militärt ingripande eller ett fascistiskt maktövertagande. Bombarna i Milano och Rom i december 1969 skulle t.ex. bereda marken för prins Junio Valerio Borgheses kuppförsök 1970.

Natten till den 8 december hade Stefano delle Chiaie och hans Avanguardia Nazionale redan tagit över inrikesdepartementet, när Borghese fick kontraorder från USA. Borghese hade varit ledare för de fascistiska marina specialstyrkorna under kriget och han hade stått under den tyska generalen Karl Wolffs SS-kommando. Han ska ha rekryterats av amerikanerna redan 1945. Adriano Monti, utrikesminister i Borgheses skuggregering, berättade 2006 att han hade fått «grönt ljus» för kuppen från CIA:s man i Madrid, Otto Skorzeny, som bara hade ett krav: president Nixons förtrogne Giulio Andreotti skulle leda regeringen. Skorzeny, också från SS, hade varit en av Adolf Hitlers närmaste förtrogne, som hade räddat Hitlers och Mussolinis liv vid kritiska tillfällen 1943–44. General Reinhard Gehlen, som hade varit Hitlers underrättelsechef för Östfronten och senare CIA:s man i Västtyskland, hade rekommenderat Skorzeny till CIA-direktören Allan Dulles 1953. Gehlen hade personliga band till CIA-cheferna Dulles och Helms. Hans organisation bestod av tusentals agenter som togs över i sin helhet av CIA. Man rekryterade systematiskt personer som varit en del av den tyska nazistiska och italienska/spanska/portugisiska fascistiska perioden under andra världskriget och under efterkrigstiden. CIA har nu avhembilat 1,2 miljoner sidor om detta samarbete, men CIA vägrar fortfarande att avhembila hundratusentals sidor om rekrytering av nazister m.m. Efter kuppen tvingades Borghese och delle Chiaie att fly från Italien till Spanien där de togs emot av Skorzeny.

Philip Willan skrev initierat om amerikanernas terrorpsyops med fascister förklädda till vänsterextremister i Italien i boken "Puppetmasters, The Political Use of Terrorism in Italy". I en artikel i The Guardian den 26 mars 2001 skriver Willan. "Gen Maletti, commander of the counter-intelligence section of the military intelligence service from 1971 to 1975, said his men had discovered that a rightwing terrorist cell in the Venice region had been supplied with military explosives from Germany. Those explosives may have been obtained with the help of members of the US intelligence community, an indication that the Americans had gone beyond the infiltration and monitoring of extremist groups to instigating acts of violence, he said."

Aldo Moro mördades 1978. Han hade då nyligen avgått som premiärminister i en kristdemokratisk regering och han använde sin mer oberoende och inflytelserika roll inom den italienska politiken till att skapa förutsättningar för en nationell samling, en bred politisk överenskommelse och samarbete. Ett av Moros syften med sina ansträngningar var att skapa ett större italiensk oberoende från USA.

Strax efter mordet tillträdde Fulvio Martini som chef för den militära underrättelsetjänsten i Italien. Martini utfrågades om bl. a. italienska Stay Behind och mordet på Aldo Moro i den italienska senaten, deputeradekammaren, onsdagen den 6:e oktober 1999, 54 sessionen under ordförandeskap av president Pellegrino. Vad som sades protokollfördes. Han berättade bland annat att han som nybliven chef för militära underrättelsetjänsten besökte den amerikanska ambassaden och meddelade dem där att han inte ville se Michael Ledeen i Italien någon mer gång. Han sa att Ledeen inte arbetade för CIA utan i utkanten av CIA och han sa att Ledeen hade arbetat för nära den italienske inrikesministern Cossiga och att han fått ekonomisk ersättning av martinis företrädare. Vid tiden för mordet på Moro hade Cossiga

en central roll i det drama som spelades upp i italienska media och som slutligen ledde till att Aldo Moro sköts ihjäl. Den dåvarande premiärminister Andreotti vägrade att förhandla om Moros frigivning. Ledeen var inte ensam "rådgivare" till ministrar som Cossiga inom den italienska regeringen och samtidigt med viktiga positioner inom den amerikanska presidentadministrationen. En annan amerikan i Italien vid tiden och knuten till state department, Steve Piescenik, har i olika uttalanden och i en bok från 2008 " We killed Aldo Moro" sagt att Moro mördades med amerikansk hjälp. Aldo Moros fru Eleonora har sagt att Kissinger vid ett möte en kort tid innan Moro mördades sagt till hennes man att han måste lägga ner sin ambition om samarbete med de italienska eurokommunisterna annars kunde han komma att "pay dearly for it".

Cossiga hade kopplingar till italienska Stay Behind och till P 2. Cossiga var en italiensk amerikan med de särskilda kontakter som hörde till. Men Aldo Moro, den tidigare premiärministern, visste inget om något italienskt Stay Behind, sa Fulvio Martini till de italienska parlamentarikerna. Premiärministern visste inget om det som inrikesministern var en central gestalt för.

Också Stieg Larsson skrev om Michael Ledeen i brev till vänner. Stieg Larssons millenium trilogi har rönt världens uppmärksamhet. Temat Stieg Larsson skrev på handlade om dolda strukturer i det svenska samhället med koppling till ett nazistisk och fascistiskt förflutet. Här ett utdrag ur ett sådant brev.

"Uppgifterna om "Billygate" (rörde Jimmy Carters bror) härstammar från vittnesmål från Federico D'Amato, f. d. italiensk säkerhetsofficer, och återges parentetiskt i The Calvi Affair. Namnet Ledeen klingar bekant och jag har snubblat över det i något annat sammanhang som jag för tillfället inte kan placera. I the Calvi Affair sägs att Ledeen är en "academic associated with the think tank Center for Strategic and International Studies vid Georgetown-universitetet.

Under 70-talet tillbringade Ledeen ett antal år i Italien som journalist, och utmärkte sig för ett stort antal "high-level contacts"; han hade tillgång till ett förbryllande stort antal prominenta politiker och var på "first-name basis" med "halva Krist-Demokratiska partiet".

D'Amato hävdade inför P2-kommissionen att Ledeen var en CIA-agent, men uppgiften förnekas av Ledeen. Däremot är det klart att Ledeen var en nära medarbetare till Alexander Haig när han var chief of staff för president Nixon.

Larry Gurwin noterar att av en lustig händelse sammanfaller detta med USA:s ansträngningar att motarbeta euro-kommunismen i Italien, liksom med Licio Gellis rekrytering av militärer och underrättelseagenter till P2.

När Haig blev utrikesminister under president Reagan anställdes Ledeen som rådgivare till Haig på UD.

Ledeens namn dyker upp i samband med Pazienza som, som enligt uppgifter i The Calvi Affair, gärna refererade till Ledeens namn. Det påstås också att Pazienza hävdar att han genom Ledeen arrangerade ett möte mellan en högt uppsatt kristdemokrat och Haig. Ledeen förnekar att han hade något med mötet att göra."

Micjael Ledeen var knuten till CSIS skriver Stieg Larsson. Samma institution, väl grundad i Washingtons politiska och militära miljö, gav 1982 ut en bok, en antologi, där professorn vid West Point, William Taylor skrev om att psyops måste användas under 1980-talet och riktas mot länder som är vänligt sinnade gentemot USA men som för en politik som står i motsats till amerikanska intressen. Han skrev bl.a. att en tänkbar åtgärd var att låta mörda en framstående demokratiskt vald europeisk politisk ledare. Han skrev att svensk neutralism riskerade spridas ut i Europa och vidare ut till länder i den tredje världen. 1985 skrev han om hur ubåtskränkningarna i svenska vatten påverkat den svenska opinionen.

Enligt personal på National Security Archive i Washington var Michael Ledeen minst lika mycket engagerad i Iran-contra verksamheten från dess begynnelse, som många placerar till 1980, som Oliver North. De dolda och kriminella aktiviteterna var inte en engångsföreteelse utan att medel som användes konsekvent över tiden för att gynna amerikanska intressen. De som ledde irancontra har i kommittéutfrågningar berättat om att de tog procent på ekonomiskt stöd från privatpersoner och regeringar. De tjänade också egna pengar på kommersen av illegala vapen och narkotika, men det sades inte i samma utfrågningar. En av de som svarade så inför kongressens undersökningskommitté la till att det väl ändå var "the american way" och att det inte var något fel i att både tjäna sitt land och att tjäna pengar själv på de aktiviteter som företogs

Som tack för sina italienska insatser hade Ledeen fått runt 100 000 skattefria USD insatta på ett konto på en bank i Västindien av Martinis företrädare som chef för den militära underrättelsetjänsten, sa Martini till de italienska parlamentarikerna.

I en BBC-dokumentär från 1992 intervjuade journalisten Allan Francovich många centrala gestalter; ministrar, officerare och fascister, som t.ex. hade placerat ut bomber på offentliga platser i namn av anarkister eller de Röda Brigaderna. General Gianandelio Maletti som var chef för Italiens kontraspionage och vicechef för underrättelsetjänsten, sa att det var CIA som kontrollerat toppledningen av de Röda Brigaderna. Det sa också en som länge var operativ agent åt amerikanerna, Gene Tatum, till mig. Han sa att Röda Brigadernas ursprungliga ledning var utslagen och ersatt av stay behind-folk från och med 1974. I toppen hade då funnits en kvinnlig läkarstuderande. Tatum var då stationerad i Italien.

Det var till synes samma kretsar som var involverade i de italienska aktiviteterna och mordet på Aldo Moro som ubåtskränkningarna och mordet på Olof Palme. Allan Francovich arbetade 1997 med en dokumentär om mordet på Olof Palme och var i färd med att göra en viktig intervju i USA, men på Dulles Airport blev han som enda passagerare på planet tagen åt sidan till ett särskilt rum av säkerhetskontrollen, där han omedelbart dog. Han blev 56 år.

Enligt den brittiska obduktionen fanns en substans i Francovichs blod som används i kemiska vapen.

I Sverige blev 1988 en SSI-medarbetare och vän till Birger Elmér, Ulf Lingärde, briefad av Bo Anstrin, som hade varit operationschef för IB. Lingärde berättade för granskningskommissionen om Palmemordet 1995. Han sa att det var fyra personer på svensk sida som tagit beslutet om att likvidera Olof Palme; den av Olof Palme avskedade chefen för Säpo, Per-Gunnar Vinge som vid avskedandet omedelbart anställdes av Industriförbundet och som hade varit Olof Frånstedts chef, tidigare stabschefen och dåvarande marinchefen viceamiral Bengt Schuback, den förre SSI-chefen och dåvarande

FRA-chefen generalmajor Bengt Wallroth och den förre FRA-chefen, generaldirektör Lars Ljunggren. En person som helt säkert var CIA:s andreman i Europa, Oswald LeWinter har informerat Olle Alsén om ett möte, det s.k. Yggdrasilmötet, på Pensers gods i England där mordet på Olof Palme diskuterades bland de inbjudna, personer i toppen på det svenska näringslivet de angavs i dokumentet med sina initialer. Olle Alsén och de som samarbetade med honom uttydde vilka dessa personer var. De skrev Curt Nicolin, Erik Penser, Pieter Wallenberg, Pehr Gyllenhammar, Göran Ennerfeld och, Mats Lundberg för Claes-Ulrik Winberg. Två personer som deltog på mötet, en general och en med initialerna TS var Alsén med medarbetare osäkra på.

LeWinters person har granskats av en person med central roll för svensk underrättelseverksamhet. LeWinter kunde visa upp bevis på sin anställning hos CIA. LeWinters kunskaper om svenska förhållanden och svenska militära befattningshavare involverade i Natos stay behind -samarbete har bekräftats i tester som genomfördes med LeWinter.

Vissa i väst hade makten att besluta om Moros öde när de ansåg att han gick över gränsen för vad som kunde tolereras. Motsvarande verkar ha varit fallet vad gäller Olof Palmes roll och politik på Natos norra flank.

I brittiska diplomatrappporter från Stockholm hem till Whitehall från 1981, 1982, 1983, 1984 och 1985 kritiserar svensk säkerhetspolitik på ett raljant sätt. I en diplomatrapport finns en mening som lyder ungefär "någon måste visa svenskarna hur reellt hotet från östblocket är". I rapporterna beskrevs svensk neutralism som farlig.

Samma framgår av ett brev som dåvarande generalsekreteraren för Nato, Alexander Haig, den 26 juni 1979 skrev till sin efterträdare Joseph Lups: Allierade och vänligt sinnade länders opinioner måste vändas, land för land, om de inte faller in bakom strategin om utplacering av Pershing och kryssningsmissiler, skriver Haig. Nato säger själva att det här brevet är en förfälskning. Den som tog ut det från Nato högkvarteret i Bryssel var den idag tyske medborgaren Rainer Rupp. Under kalla kriget var han aktiv spion för Östtysklands räkning i Nato högkvarteret. Han kallades för Topaz. Han har avtjänat ett elvaårigt straff i tyskt fängelse, dömd av tysk domstol för sin spionverksamhet.

1985 sa den svensksydafrikanske agenten Bertil Wedin på en presskonferens i London. "Jag arbetar mot Olof Palme och den svenska regeringen. Det sker i samarbete med underrättelsetjänster i de skandinaviska länderna ... Säpo och svensk militär står i klart motsatsförhållande till sin egen regering". Säpo:s tidigare operative chef, Olof Frånstedt, uttalade förtroende för sin motpart i USA, CIA:s James Jesus Angelton, som hade rekryterat fascister i Italien. Han hade beskrivit Olof Palme som en möjlig KGB-agent, medan Frånstedt själv beskrev Säpos Mikael Bentler, som en "förrädare", för han hade läckt information till statsministern. Han hade informerat statsminister Palme om Säpo:s samarbete med CIA och Södra Afrikas underrättelsetjänster och hur Säpo hade fört vidare information från grekiska och chilenska flyktingar till militärdiktaturerna i Grekland och Chile, så att de kunde gripa socialdemokratiska oppositionella.

På 1980-talet leddes WACL, World Anticommunist League, av general John Singlaub. WACL samlade allt från ukrainska nazister till latin-amerikanska dödsskvadroner, som tränats av nazister, och i Central-Amerika av israeler och av franska fascister från OAS,

Organisation de l'Arme Secrète. På 70-talet hade de här kretsarna dödat ett par hundra tusen kritiker i Latin-Amerika.

Singlaub tillhörde den smutsiga delen av CIA. Han arbetade med Oliver North och Michael Ledeen. North hade 1985–86 sökt smuggla Hawk-missiler via Sverige till Iran. Bofors hade åren före 1985 utvecklat en kanal för export av svenska vapen till Iran, som North kunde utnyttja.

En av Norths närmaste män, Gene Tatum, arbetade då för vicepresident George H.W. Bush med vad han beskrev som ett program för "neutralisering" av politiker och andra. Han sa att Olof Palme stoppat Norths transport via Sverige och tredje land till Iran. I januari och februari handlade allting om missiltransporterna till Iran, skriver North i sin delvis avhemligade dagbok. Där står också att delar av missilerna skulle transporteras till Iran via ett tredjeland för att kringgå USA:s exportbestämmelser under "The Boland Act". Den 11 mars 1986 skriver North att allt var klart för transporten via Sverige. North använde sig av den iranske vapenhandlaren Manucher Ghorbanifar och den israeliske premiärministern Shimon Peres man, Amiram Nir (senare premiärminister Shamirs man) som mellanhänder. North skriver "Call from Nir. G(h)orba(nifar) wants Nir to bring items with him to Sweden. (...) After February (after the killing of Olof Palme) all things are possible". North planerade möta Jan Eliasson i Sverige den 6–7 maj och vid den tidpunkten hade missilerna nått Iran och besked om att den amerikanska gisslan skulle släppas givits.

Professor Robert Harkavy, som jobbade på Sipri hösten 1985 och våren 1986 och som senare skrev boken "Im spinnennetz der geheimdienste" tillsammans med den tyske journalisten Patrik Baab sa till mig då jag träffade honom i Stockholm sommaren 2018 (då han också träffade palmeutredningen) att 70 000 iranska judar kunde emigrera till Israel som tack och delbetalning för bland andra Norths och Nirs tjänster. I mina samtal med utredarna i palmeutredningen i samband med mitt anförande inför palmeutredningen fick jag höra att Palme tidigare hösten 1985 hade stoppat en eller två av Bofors vapenleveranser till Iran via tredje land. Tatum har beskrivit för mig (och andra) att han sköt ned Nirs Cessna vilket ledde till att Nir avled vid kraschen en kort tid innan Nir skulle vittna i en amerikanska kongressens särskilda kommittéutfrågningar om aktiviteterna inom den Oliver North-ledda Iran-Contra grupperingen.

På 1980-talet var praktiskt taget alla svenskar övertygade om att det hade varit sovjetiska ubåtar som kränkt svenska vatten och när svenska amiraler vid en ubåtspassage hade gett eldförbud trodde lokala befälhavare att det skedde på statsministerns order. De trodde att Olof Palme lät instängda ryska ubåtar få fri passage ut till öppet hav. Det var en av grunderna för att marinofficerare som Hans von Hofsten och poliser som Carl-Gustav Östling hävdade att Olof Palme var en "förrädare". På möten i Gamla Stan diskuterade högerextrema poliser och officerare möjligheten att eliminera statsministern. Han skulle "neutraliseras", avrättas, innan hans resa till Moskva i april 1986 för att förhindra att han "sålde ut" Sverige till Moskva, sa de.

Palme blev informerad om dessa möten. Han blev varnad veckorna för mordet av folk med anknytning till detta nätverk. Agenter med anknytning till CIA och Oliver North hade månaderna innan mordet sökt rekrytera en person som kunde skjuta Olof Palme. Ett par av dessa personer informerade eller försökte informera svenska myndigheter veckorna innan

mordet. Anders Larsson, som tidigare hade varit svensk representant i WACL hade lämnat in ett brev till Olof Palme och Sten Andersson en vecka före mordet. Anders Larsson blev senare intervjuad i ett radioprogram och han skrev i ett dokument att det var "CIA:s Covert Action Department" som höll i operationen.

Ubåtskränkningarna i de svenska vattnen på 1980-talet var ett sätt för US/UK att visa svenskarna hur reellt hotet från öst var. Hotet var reellt, över 80 procent av svenska folket tyckte det efter 1982 mot bara ca 25 procent tiden innan. Bara några enstaka röster i den offentliga debatten hade invändningar mot den verklighetsbeskrivningen. Utrikesminister Lennart Bodström reste tvivel vid ett middagsbord där det satt några journalister. Kritiken i svenska media mot hans resonemang, menat att vara privat, om att bara för att skidspåren över tomten går till grannen kan man inte dra slutsatsen att det är grannen som åkt skidor gjorde det omöjligt för Olof Palme att ha kvar honom på posten. Det säger det mesta om hettan i den svenska säkerhetspolitiska debatten, särskilt då den som handlade om de här ubåtskränkningarna och den illasinnade kritiken av Olof Palme inom den politiska högern och mindre delar av försvars- och polismakt.

Jag har i min essä för Historisk Tidskrift 2021:2 beskrivit hur ett amerikanskt hydrofonsystem för avlyssning under vatten kom till i mitten av 1960-talet och etablerat sedan någon gång 1967–69. Det underhölls av amerikaner i små italienska ubåtar, miniubåtar av Cosmos-klass.

De här miniubåtarna visade senare på 1980-talet upp sig för svensk allmänhet och militär personal. De var dessa miniubåtar som kom att bli sovjetiska i det allmänna svenska medvetandet. En riskfylld operation som mycket väl kunde slå tillbaka på de som genomförde den, särskilt om den blev känd.

Det finns också information om att en miniubåt blev skadad under ubåtsjakten i Hårsfjärden i oktober 1982 och att en amerikansk "pilot" flöt upp till ytan och togs om hand. En "underwater U-2" kallade den dåvarande vicechefen för CIA och ansvarig för "Operation Center", Douglas MacEachin, händelsen för. Sjunkbomben som slog ut miniubåten bör ha släppts av patrullbåten "Väktaren" klockan 14.40 den 5 oktober. Det finns ingen annan sjunkbombning som kan sättas i samband med händelsen. Helikopter Y71 rapporterade 14.42 att något flöt på ytan. 14.50 går Y71 tillbaka. Enligt en officer vid stabssjukhuset hade helikopterdivisionen kommit in med en amerikansk dykare som hade gjort en fri uppstigning. Han överlevde och han kallades av svenskarna för "Ohio". Patrullbåten Väktaren framfördes vid tillfället av dåvarande örlogskapten och senare kommendören och redaktören för kungliga örlogsmannasällskapets tidskrift Lars Wedin. Tidpunkten för händelsen har bekräftats av underrättelsechefen för Muskö, Mauritz Carlsson. Klockan 15.44 stoppades all trafik i Hårsfjärdenområdet och klockan 16.10 beordras ubåtsbärgningsfartyget "Belos" upp från Karlskrona. 17.40 ställdes undervattensroboten "Sjöugglan" till marinchefens disposition. Klockan 18.10 blev fartyget "Urd" som användes för bärgning av torpeder beordrat till platsen för detonationen av "Väktarens" sjunkbomb. Helikopter Y69 avsåkte den intilliggande stranden vid Märsgran öst om detonationen i flera timmar. Alla fartyg fick order om att stänga av motorerna, det var helt stilla hela natten.

Dagens Nyheters dåvarande chefredaktör, Christina Jutterström hade enligt stabschefen för Muskö, Lars-Erik Hoff, ringt upp honom och sagt att hon hade helt säker information om att

en liten ubåt hade blivit skadad. Detsamma har fartygschefen på Belos, Björn Molin, sagt. Jutterström kontaktade honom i samma fråga och sa att hon hade helt säker information. Under nutid har Jutterström skrivit i en e-postkorrespondens som svar på fråga att hennes plikt mot en medarbetare gjorde att hon skulle hålla tyst.

Ubåtskränkningarna i svenska vatten på 1980-talet kom att nå den breda svenska och europeiska allmänheten när den sovjetiska ubåten kallad U-137 närapå gick upp på land alldeles intill den svenska flottans viktiga bas i Karlskrona. Nyligen avslöjades att skolchefen och kommandören vid Karlskrona Örlogsbas på en middagsbjudning för ett likasinnat sällskap officerare, underrättelsefolk och näringslivsföreträdare berättade att U-137 lurats gå in i Gåsefjärden genom att transpondrar avsedda att möjliggöra ubåtens navigation hade flyttats. De sades då ha varit sovjetiska transpondrar och de som flyttat på dem ska ha varit personal ur den svenska flottan, enligt skolchefen.

Om det här sades ingenting då nyheten om ubåtens grundstötning spreds över världen. Vems var dessa transpondrar? I boken "Navigationsexperten" beskriver professor emeritus Ola Tunander samma händelse på ett annat sätt, som en del av en amerikansk psyop. Det är inte säkert skolchefen hade fått hela bilden förklarad för sig.

Ubåtsdeception genomfördes, det höll på att gå illa men det gick bra för de som låg bakom operationerna i svenska vatten och all påverkansoperation som följde med dem. Allt har hållits hemligt, bara några få har pratat.

Under tiden 1985–89 och senare förändrades Sovjetunionen i grunden. Även innan Gorbatsjev hade Andropov initierat en viss förändring av det sovjetiska samhället. Olof Palme planerade resa till Moskva för att prata med den nye sovjetiske ledaren i april 1986.

Enligt uppgifter till Olle Alsén och Cecilia Steen-Jonsson från den brittiske agenten verksam i Stockholm men stationerad vid Natobasen i Kolsås i Norge, MacFalkirk, så ska han ha fått ut den tänkta dagordningen inför Olof Palmes resa till Moskva från statsrådsberedningen. En kvinna ska ha försett Falkirk med dagordningen. Han fotograferade av den i affären som annars sålde kläder/väskor i hörnet Fredsgatan/Drottninggatan som Björn Ax ägde och som hade ett särskilt rum längst in i butiken för sådana saker. Originalen återbördades medan kopian spreds vidare till underrättelsefolket på den amerikanska ambassaden i Stockholm. En dagordning de i sin tur använde i uppviglande syfte när de redovisade den för några höga svenska marinofficerare. Någon av de här höga marinofficerarna bör ha varit amiral tänker jag.

Oswald LeWinter har också lämnat ett protokoll från ett möte med representanter för Stay Behind där Carl Fredric Algernon ska ha närvarat. Det finns uppgifter också från andra källor, en underrättelsechef inom BND, att icke-allierade och neutrala länder deltog i en del av de möten om Stay Behinds verksamhet som hölls inom Nato. På bägge dessa möten, Yggdrasilmötet hos Penser och Allied Clandestine Committee, ACC, eller Allied Coordination Committee inom Nato, ska såväl Bofors vapenaffärer som den svenska politiken för en kärnvapenfri zon i Norden, för gemensam säkerhet och relationer, dialog med östblocket och Sovjet ha diskuterats. P-G Näss beskrivs i ACC-dokumentet ha försökt rekrytera en person som kunde skjuta Olof Palme. Näss ska ha varit i Beirut i det här syftet.

Birger Elmér som bl.a. ansvarade för svensk underrättelsetjänst internationella kontakter ska inte ha känt till att svenska representanter deltog på de här natomötena inom Stay Behind. Det innebär att den svenska närvaron kommit till från någon gång i mitten av 1970-talet. Då varken Olof Palme eller Birger Elmér hade ögonen på händelserna. Med det inte sagt att den nya borgerliga regeringen var den som initierade samarbetet. En tysk journalist fick 2007 samma dokument, då från en tysk BND-person, som det som Olle Alsén hade fått från LeWinter tidigare.

Enligt vad MacFalkirk sa och Olle Alsén skrev ned, sa Sven O Andersson på ett möte på en kinarestaurang på Odengatan (vid Odenplan) en vecka efter mordet att om svenskarna får reda på sanningen om mordet på Olof Palme kommer inte Sverige bli sig likt förrän efter 100 år. Han sa också, enligt Falkirk, att många socialdemokrater gråter med torra tårar. Med på mötet på den här kinarestaurangen var Sven Andersson, enligt Falkirk. Före detta försvars och utrikesminister och i vart fall mellan 1967 och 1973 ansvarig inom Regeringskansliet för Stay Behind. Enligt ambassadören i Moskva, krigsmaterielinspektören och statssekreteraren i försvarsdepartementet, Sven Hirdman, var Sven Andersson också 1979 ansvarig för försvarets mest känsliga frågor. Sven O Andersson hade tidigare varit chefredaktör på socialdemokratiska tidningar, senast Stockholms Tidningen. Vid tiden för mötet var Sven O Andersson ordförande för det svenska psykologiska försvaret. Sven O Andersson kan ha rätt i sitt konstaterande om att Sverige inte skulle bli sig likt förrän efter 100 år. Men att inte få veta sanningen är ingen garanti för att allt ska förbli som det varit i landet.

Visst är det intressant att de två med så viktiga positioner inom svenskt försvar träffade den brittiske agenten Falkirk så tätt efter mordet. Samma person som lyckades få ut dagordningen för Moskva-resan från statsrådsberedningen och över till amerikanska ambassaden. Något som Falkirk förnekade senare. Än mer intressant är vad de ska ha sagt på mötet. Visst är det intressant att det finns ett referat från Yggdrasilmötet med toppföreträdare för det svenska näringslivet och Nato-mötet, där Olof Palme diskuterades. Jag kan inte tolka det som ska ha sagts på annat sätt än att det var svensk medverkan i mordet på statsministern även om operationen i grunden var amerikansk.

MacFalkirk kom senare att misstänka att han använts i ett fult spel, att han sig själv ovetande hade tilldelats en roll i mordförberedelserna och han talade då med Dagens Nyheterjournalisten Olle Alsén samt vid ett senare tillfälle även DN-journalisten Cecilia Steen-Jonsson. Hos den senare ska MacFalkirk ha brustit ut i gråt över vad han anade han ofrivilligt blivit indragen i.

I Oslo hade MI6:s stationschef Ohn Venning haft täta band till Norges chef för Stay-Behind, Finn Horvei. De hade bland annat haft möten med en norsk före detta legosoldat och kriminell, Espen Lie, för att få honom att bryta sig in i norska vapenlager och leverera vapnen till irländska IRA. Horvei ljög om detta för den norska underrättelsetjänstens chef, Alf Roar Berg, vilket ledde till att Horvei tvingades avgå. Horveis efterträdare Malcom Davis har berättat att den då nyvalde generalsekreteraren för Nato, Willy Claes, var oacceptabel från ett brittiskt perspektiv. Några veckor efter att Davis talat exploderade den s.k. Augusta-affären i media och Claes tvingades avgå. Brittiska, amerikanska och andra underrättelsetjänster kan med hållhakar och avslöjande av oegentligheter och annat kontrollera politiska tillsättningar. Skillnaden mellan en del aktiviteter som säkerhets- och

underrättelsevärldens agenter och spioner hade för sig och annan kriminalitet som mord som den organiserade brottsligheten är känd för är inte alltid tydlig.

En person som bor på Rossö, där Sven Andersson hade sommarstuga, har sagt att Ebbe Carlsson bodde i Anderssons sommarstuga i veckor och gick runt bland grannarna och ställde frågor då han skrev på bidrag till boken "på Per Albins tid" som Sven Andersson lät ge ut på Tiden förlag 1980. En annan Rossöbo med förflutet inom flygvapnet har sagt att Sven var nära vän med en av besättningsmedlemmarna på DC-3 an som sköts ned av Sovjet. Del av den besättning som stannade hemma och därmed överlevde. Han hette Tore Rainer. Rainer var mycket intresserad av signalspaning. Han deltog i utvecklingen av FRA. Han bodde på en enslig gård i utkanten av Åkersberga, inte långt från Hans Holmer. Rainer ska ha agerat som en adjutant till flygvapenchefen Bengt Nordenskiöld, då denne var ute och flög med sin Seversky P-35, svarade i hans telefon. Med Tore Rainers finska sambo Sinnika flyttade basebolligans ledare m.m. C-G Östling in i Tore Rainers hem. Östling blev som en extrason för Tore Rainer som också hade en biologisk son, Erik.

Både C G Östling och Ebbe Carlsson har figurerat i mordutredningen. Deras agerande har väckt uppmärksamhet. Östling har misstänkts vara delaktig i mordet på Olof Palme. Ett vittne har berättat att Carl-Gustaf Östling och en annan polis, Stellan Åkerbring, en kort tid efter mordet och i taxin på väg till USA:s ambassad för att delta i något evenemang och middag där sagt att Olof Palmes mördare aldrig kommer att avslöjas. Varför just dessa två var inbjudna till den amerikanska ambassaden en kort tid efter mordet på statsministern framgår inte av sammanhanget.

Senare ansvarig för Phoenixprogrammet i Vietnam och chef för CIA m.m. William Colby lyckades 1952 skapa ett svenskt Stay behind under amerikansk kontroll. Hans insats ska inte ha varit uppskattad bland de svenskar som utgjorde det ursprungliga Stay Behind och Colby ska inte ha lyckats fullt ut, men inom det svenska SB fanns grupper som också tog order från amerikanerna. Inte alla inom den organisationen lär ha vetat vem som tillhörde vad. Det ursprungliga, svenska Stay Behind växte fram redan då Tage Erlander var statssekreterare på socialdepartementet och då Per Albin Hansson fortfarande var statsminister. Initierat tillsammans med fackliga-, militära-, industri- och andra kretsar och i samarbete med brittiska intressen, men redan från början knutet till Regeringskansliet och Socialdepartementet där. 1958 fick Erlander in det hela under inrikesdepartementet och 1967 under försvarsdepartementet. Men som sagt, det fanns efter 1952 grupperingar som även om de kanske lät sig inordnas i Erlanders ordning också hade William Colby och hans efterföljare inom CIA att lyssna till.

Infiltration var arbetsmetod för amerikansk kontroll såväl i Italien under 1970-talet som i Sverige under 1980-talet. Det handlade ytterst om att ha kontroll över politiska skeenden. Journalisten Bjarne Moelv säger han har säkra källor som säger att en kuppöversövning genomfördes i Stockholm natten då statsministern mördades. Om det stämmer var det ett lägligt tillfälle för några att gripa in och göra övning till verklighet. Statsministern skulle finnas på plats.

Även mordförsöken på den franske presidenten Charles de Gaulle under 1960-talet handlade om försök att skapa amerikansk följsamhet och kontroll.

I den franske informationsministern Alan Peyrefittes memoarer (de gavs ut postumt 2002 och bara på franska) skriver han att de Gaulle, Peyrefittes högste chef i den franska regering han tillhörde, sa till P. att det som hände John F Kennedy var vad som nästan hände honom. I ett av flera mordförsök blev De Gaulles svarta Citroën beskjuten på Avenue de la Libération. Två livvakter dödades, bilen kördes på bara fälgarna i säkerhet och de Gaulle och hans fru klarade sig med sina liv i behåll. De Gaulle sa enligt Peyrefitte att det var samma kretsar som låg bakom mordförsöket på de Gaulle som mordet på Kennedy. Det planerade mordet på de Gaulle var en del av en misslyckad militärkupp. De som ingick i den flydde, en del av dem, till Gehlen i Västtyskland andra till Skorzeny i Spanien. Strax innan kuppen sågs de här franska generalerna på fotografier omgärdade av amerikaner. Kennedy var snabb med att meddela de Gaulle att han inget visste om det hela.

Från tyska BND:s arkiv finns dokument författade av BND:s agenter som visar att Otto Skorzeny besöktes av två amerikanska höga flygvapenofficerare, jag tolkar det som flygvapengeneraler, året innan mordet på Kennedy. Generalerna sa att de fått en alldeles hopplös ny president. Han var alldeles för mjuk mot Sovjet och dessutom älskade han "negerstater". Dessa saker tyckte de det var värt att informera nazisten Skorzeny om. Skorzeny var vid krigsslutet en förmögen man och hans förmögenhet växte ytterligare av det han gjorde åt västerländska säkerhetstjänster. Hans förmögna position framgår också av BND dokumentet. Gehlen som Dulles lät bli chef för västtyska BND hade tidigare varit Hitlers spionchef för Östeuropa, baserad i Tjeckoslovakien.

Peter Wright från den brittiska säkerhetstjänsten MI5 var på besök i Washington 1961–63. Han skriver i sin bok "Spycatcher", som Margaret Thatcher försökte stoppa, att CIA:s James Jesus Angleton och Bill Harvey vid den tiden framför allt var upptagna med att finna en "assassin", en mördare. Wright rekommenderade att de kontaktade OAS

FBI skriver att de arresterade en central OAS officer, Jean Soutre, i Dallas samma eftermiddag som mordet på John F Kennedy skedde, men han släpptes och fick resa till Mexico. Charles de Gaulle kommenterade, "Det som hände Kennedy var vad som nästan hände mig...det ser ut som en cowboystory, men det är bara en OAS story" De Gaulle sa att "Säkerhetsstyrkorna samarbetade med extremisterna". När de fick reda på att Soutre befann sig i Mexico City blev de oroliga och kontaktade amerikanerna för de Gaulle skulle just besöka Mexico.

Charles de Gaulles uppfattning om vem som mördade John F Kennedy var definitivt inte vad som idag kallas för "mainstream".

Mordförsök på de Gaulle, för att han inte var pålitlig i koloniala sammanhang och inte heller kunde litas på fullt ut av amerikanerna i det kalla kriget. Han ansågs spela sovjetunionen i händerna, både i Algeriet och genom Frankrikes mer självständiga position inom Nato. Men dessutom agerade de Gaulle aktivt för europeisk självständighet. Han talade om ett Europa mellan Portugal och Ural, han söndrade inom Nato. Mordförsök som utfördes av delar av OAS och Skorzeny och kuppörsök som kopplas till Allen Dulles CIA.

Aldo Moros politik syftade till ett mer självständigt Italien. Han tänkte ta in de italienska eurokommunisterna i eller i samarbete med kristdemokratiska regeringar för att stärka Italiens oberoende både gentemot USA och Sovjet. Röda Brigaderna under ledning av stay behind sköt ihjäl

Moro efter att Cossiga som till skillnad från Moro väl kände till Stay Behinds verksamhet och som var med i P 2 av rådande omständigheter tvingades säga nej till de krav om frisläppande av fängslade medlemmar ur Röda Brigaderna som skulle ha gjort Moro fri. Den nära medarbetaren till Cossiga, amerikanen och den fascistiske ideologen Ledeen förklarades "persona non grata" av den nya chefen för Italiens militära underrättelsetjänst för att han arbetade i utkanten av CIA och hade en för nära relation med Cossiga.

Michael Ledeen som var aktiv i Italien under den tid då "Strategy of Tension" genomfördes i Italien och som portades från Italien efter mordet på Moro arbetade som rådgivare till den amerikanske utrikesministern Alexander Haig i början av Reagans presidentperiod då ubåtskränkningarna i de svenska vattnen blev till följetong i svenska media.

När Gorbachev blev ledare för Sovjet 1985 och började göra om landet visade han intresse för det Palmekommissionen beskrev som "gemensam säkerhet". Han var intresserad av skandinavisk socialdemokrati. Hade inte varit så kul om Reagans "Victory", segern i det kalla kriget, hade lett till ett socialdemokratiskt inspirerat Sovjet över 11 tidszoner och kärnvapen så det räckte när det var shareholder value som skulle cashas in av Bill Browder och andra.

Ubåtskränkningarna som undergrävde Palmes säkerhetspolitik och ställning hade pågått sedan 1981. Kampanjen för att få bort Palme hade pågått ännu längre och tagit sig olika uttryck. Men inget verkade bita. Han blev kvar och Socialdemokraterna fortsatte vinna val. Han stoppade viktiga vapenaffärer och han gav substantiellt stöd till befrielseströrelser i södra afrika och till palestinska motståndsrörelser. Han mördades en kväll då det gjordes mer än 20 observationer av män som kommunicerade i walkie-talkies och efter mordet konstaterade ordföranden för det psykologiska försvaret inför den brittiske agenten MacFalkirk och pensionären, Sven Andersson tillika i vart fall till 1979 "försvarsministern" för de mest känsliga frågorna att om Sverige får reda på omständigheterna runt mordet skulle landet inte bli sig likt förrän efter 100 år. Olle Alsén fick det nedtecknat för eftervärlden.